

Προστάτες άγιοι της μαρτυρικής Ελλάδας μας

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Όσιος και Θεοφόρος Αρσένιος ο Καππαδόκης

Ο ΟΣΙΩΤΑΤΟΣ Πατήρ Αρσένιος γεννήθηκε γύρω στα 1840 στα Φάρασα της Καππαδοκίας. Υπήρξε πνευματικός Πατήρ του γέροντος Παϊσίου του Αγιορείτου ,τον οποίο κι εβάπτισε 40 ημερών στην αγία κολυμβήθρα.Μεγάλος Άγιος και

μεγάλος Πατριώτης με αγάπη θερμή προς την μητέρα μας Ορθόδοξη Ελλάδα.

Το 1924 λίγο μετά την Μικρασιατική καταστροφή εκδιώχθηκε μαζί με όλους τους Έλληνες Χριστιανούς όπου φθάσανε στην Κέρκυρα όπως είχε προαναφέρει «Θα φτάσουμε σ'ένα Ελληνικό νησί και μετά από 40 ημέρες θα πεθάνω» Πράγματι εκεί μετά από λίγο αρρώστησε και μεταφέρθηκε στο Νοσοκομείο. Δύο λοιπόν μέρες πριν την κοίμησή του λέει στον Ψάλτη του τον Πρόδρομο «"Ελα να αποχαιρετηθούμε, Πρόδρομε, γιατί μεθαύριο φεύγω για την άλλη ζωή. Ήρθε ή Παναγία χθες το μεσημέρι και μου το είπε και με γύρισε και στο Άγιον Όρος και είδα τα Μοναστήρια, πού πολύ επιθυμούσα να ιδώ, αλλά δεν είχα άξιωθή. Τί να σου διηγηθώ, Πρόδρομε! Τί πολλά Μοναστήρια πού έχει το Άγιον Όρος! Τί μεγάλους Ναούς! Τί μεγαλοπρέπεια!».

Όταν λοιπόν είχαν περάσει και οι δικές του δύο ημέρες και ήρθε το «μεθαύριο» πού θα'φευγε, ό αληθινός δούλος του Θεού Πατήρ Αρσένιος, αφού προηγουμένως κοινωνήσεν, έφυγε για την αληθινή ζωή κοντά στον Χριστό.

Ό ακτήμων Πατήρ Αρσένιος δεν είχε υλική περιουσία να αφήσει. Μόνο μερικά τριμμένα βιβλία.

Ήχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῶν Ὁσίων τὸν βίον ἐκμιμησάμενος,
ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις, Πάτερ Ἀρσένιε,
ἐπληρώθης δωρεῶν τοῦ θείου Πνεύματος,
καὶ θαυμάτων αὐτουργός, θεοφόρε γεγονώς,
παρέχεις ἐνὶ ἐκάστῳ, τὰς ἐκ Θεοῦ χορηγίας,
ταῖς ἱκεσίαις σου πρὸς Κύριον.

Άγιος Ιερομάρτυς Κοσμάς ο Αιτωλός.

Ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, γεννήθηκε στὸ Μονοδένδρι τῆς Αἰτωλοακαρνανίας, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς, ποὺ τοῦ ἔμαθαν τὰ πάντα γύρω ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό. Σὲ ἡλικία 20 χρόνων πῆγε στὸ Ἅγιο Ὄρος, γιὰ νὰ σπουδάσει στὸ σχολεῖο τῆς Μονῆς Βατοπεδίου. Στὴν συνέχεια πῆγε στὴν Μονὴ Φιλοθέου, ὅπου ἐκάρη μοναχὸς καὶ χειροτονήθηκε καὶ ἱερέας.

Ὁ Κοσμάς ὅμως, δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσει. Ἦθελε νὰ διδάξει ὅλους τοὺς σκλαβωμένους Ἑλλήνες γιὰ τὸν Χριστό. Θεωροῦσε ὅμως τὸν ἑαυτό του ἀδύνατο γιὰ νὰ τὸ κάνει. Μὲ Θεία ὅμως φώτιση πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ συνάντησε τὸν ἀδελφὸ του, Χρῦσανθο, ὁ ὁποῖος ἦταν δάσκαλος. Αὐτὸς τὸν βοήθησε στὴν ρητορική, ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ διδάξει.

Στὴν συνέχεια, ἀφοῦ πῆρε τὴν ἄδεια τοῦ πατριάρχη, γύρισε στὴν Ἑλλάδα καὶ κυριολεκτικὰ τὴν ὅργωσε ἀπὸ ἄκρη σὲ ἄκρη. Ἀπ’ ὅπου πέραγε πλῆθος πιστῶν «ραγιάδων», τὸν ἄκουγε μὲ πολλὴ προσοχή. Εἶναι χαρακτηριστικὸ αὐτὸ ποὺ εἶπε κάποτε στὴν ὁμιλία του σ’ ἓνα χωριὸ: «Ἦρθα στὸ χωριό σας νὰ σᾶς κηρύξω τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Δίκαιο λοιπὸν εἶναι νὰ μὲ πληρώσετε γιὰ τὸν κόπο μου. Ὅχι ὅμως μὲ χρήματα, γιατί τί νὰ τὰ κάνω; Ἡ πληρωμὴ μου εἶναι νὰ βάλετε τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ στὴν καρδιά σας γιὰ νὰ κερδίσετε τὴν αἰώνια ζωή».

Ἀπ’ ὅπου πέρασε ἐκτὸς ἀπὸ τὶς διδασκαλίες ποὺ ἔκανε, ἔκτιζε σχολεῖα, βοηθοῦσε τοὺς ἀπόρους καὶ γενικῶς ἔκανε πολλὰ καλὰ.

Τελικὰ ἐπειδὴ ἔκανε κακὸ στοὺς Τούρκους, συνελήφθη καὶ ἀπαγχονίστηκε τὴν 24η Αυγούστου 1779.)

Ἦχος γ'. Μέγαν εὖρατο ἐν τοῖς κινδύνοις.

Κόσμον ἠΰγασας Πνεύματι θείῳ,
κόσμον ἥνεγκας τῇ Ἐκκλησίᾳ,
κόσμημα θεῖον, πιστῶν τὸ προπύργιον,
ταῖς διδαχαῖς σὺ τὸ Γένος ἐφώτισας
καὶ τῆς δουλείας τὰ σκότη διέλυσας,
Κοσμᾶ Ἁγιε· τῶν Ἀποστόλων ὁμότροπε,
Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε
κοσμήσαι τὰς ψυχὰς τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ἅγιος Ἱερομάρτυς Βλασῖος ὁ ἐν Σκλαβαῖνοις Ἀκαρνανίας

Ὁ Ἅγιος Βλάσιος γεννήθηκε στὸ χωριὸ Σκλάβαινα τῆς Ἀκαρνανίας περὶ τὰ τέλη τοῦ 10ου αἰῶνα ἢ τὶς ἀρχές τοῦ 11ου αἰῶνα μ.Χ., ὅπου τὸ ἔτος 1923 βρέθηκε ὁ τάφος του καὶ τὸ τίμιο λείψανό του. Ἐκάρη μοναχὸς στὴ μονὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, στὴν παλιὰ Κιάφα – Σκλάβαινα τῆς ἐπαρχίας Βόνιτσας καὶ Ξηρομέρου, στὴν ὁποία διετέλεσε καὶ ἡγούμενος. Ετελειώθη με μαρτυρικό θάνατο ἀπὸ Ἀγαρηνοὺς πειρατές μαζί με πέντε συμμοναστες του καὶ πλήθος χριστιανῶν λαϊκῶν ἀντρῶν γυναικῶν καὶ παιδιῶν που ἀποτελοῦσαν ποίμνιο του , γιὰ τὴν πίστη τους στο Χριστό. Τον ἀποκεφάλισαν ἀφοῦ προηγουμένως κάρφωσαν ἀργὰ στο σῶμα του πέντε καρφιά, Στὴν συνέχεια οἱ δῆμιοι του προσπάθησαν νὰ κάψουν τὸ σῶμα του ἀλλὰ αὐτὸ δὲν κάηκε. Οἱ διασωθέντες χριστιανοὶ που ἐφτάσαν στο σημεῖο ἐθαψαν τὸν Ἅγιο Βλάσιο χωριστὰ ἀπὸ τους πέντε συμμαρτυρίσαντες

συνασκητές του , τους οποίους ενταφίασαν μαζί σε κοινό τάφο. Τους υπόλοιπους χριστιανούς τους έθαψαν φύρδην μύγδην σε μεγαλύτερο ομαδικό. Το μαρτύριο τους έλαβε χώρα την 19η Δεκεμβρίου ημέρα Κυριακή. Τò μαρτύριό του φανέρωσε ό ίδιος ό Άγιος σέ πολλούς εύσεβεΐς ιερεΐς καί Χριστιανούς τῆς περιοχῆς. και στον Άγιο γέροντα της εποχής μας π. Παισιο τον Αγιορείτη. Ο π. Παΐσιος μάλιστα μετέβη στα Σκλάβαινα για να προσκυνήσει τον χαριτόβρυτο τάφο και τα ιερά λείψανα του Αγίου.Εορτάζει την 11^η Φεβρουαρίου

Ήχος γ'.Θείας πίστεως

Νέος ήλιος, ημίν εφάνης,
ει και 'ηθλησας, τοις πάλαι χρόνοις,
τη φανερώσει των θείων λειψάνων σου,
Ιερομάρτυς Πατήρ ημών Βλάσιε,
και καταυγάζεις ημάς θείαις χάρισιν•
όθεν πρέσβευε, Κυρίω τω σε δοξάσαντι
δωρήσασθαι ημίν το μέγα έλεος».

**Άγιος Νέος Ιερομάρτυς Χρυσόστομος, Επίσκοπος Σμύρνης(+1922)και
άλλοι 4 νέοι Εθνο-Ιερομάρτυρες**

Όπως αναφέρει και Rene Puaux, «Ο θάνατος της Σμύρνης», Αθήνα 1992, σσ. 57-58).

«Ο όχλος άρπαξε χωρίς χρονοτριβή τον μητροπολίτη και τον οδήγησε πιο πέρα, μπροστά στο κομμωτήριο του Ismail, ενός Ιταλού προστατευόμενου· εκεί σταμάτησαν και τον έντυσαν με μία άσπρη μπλούζα που πήραν από τον κομμωτή· άρχισαν αμέσως να τον χτυπούν λυσσασμένα με γροθιές και με ξύλα, και να τον φτύνουν στο πρόσωπο· του τρύπησαν με μαχαιριές το σώμα· του ξερίζωσαν τη γενειάδα· του έβγαλαν τα μάτια· του έκοψαν τη μύτη και τα αυτιά.» Πρέπει να σημειώσουμε, ότι η γαλλική περίπολος παρακολουθούσε τα γεγονότα μέχρι τη σκηνή που περιγράψαμε. Οι άνδρες που την αποτελούσαν (επρόκειτο για ναύτες), είχαν βγει έξω απ' τα ρούχα τους, έτρεμαν χωρίς υπερβολή από την αγανάκτηση και ήθελαν να επέμβουν. Ο επικεφαλής, όμως, αξιωματικός, με το περίστροφο στο χέρι ακολουθούσε τις διαταγές που τους είχαν δοθεί και τους εμπόδιζε να κάνουν οποιαδήποτε κίνηση. Στη συνέχεια, δεν είδαμε πια το Μητροπολίτη, που τον αποτελείωσαν σε μικρή απόσταση πιο πέρα».

Ήχος γ' Μέγαν εύρατο

Μέγαν μάρτυρα ή Έκκλησία,
μέγαν ήρωα τὸ ἔθνος σύμπαν,
τὸν τῆς Σμύρνης ὑμνοῦμεν Χρυσόστομον.
Καὶ γὰρ γενναίως ἀθλήσας ὑπέμεινεν
ὑπὲρ πατρίδος καὶ πίστεως θάνατον.
Ἱεράρχου τε ὑπόδειγμα ἑαυτὸν ἀνέδειξε
τὸν στέφανον λαβὼν τὸν ἀμαράντινον.

Ἦχος γ΄ Θείας Πίστεως.

Την πεντάδελφον πάντες χορεία,
ευφημήσωμεν θερμή καρδία,
Μικρασίας Ποιμένων το καύχημα.
Δια Χριστού και Πατρίδος αγάπησιν
εως θανάτου προθύμως ενήθλησαν.
Νεομάρτυρες, Χριστού Του Θεού ως άγγελοι,
πρεσβεύσατε υπέρ των ψυχών ημών

Ἦχος πλ' α΄ Τον συνάναρχον Λόγον.

Χρυσοστόμου ανδρείαν πάντες τιμήσωμεν,
Γρηγορίου την πίστην εγκωμιάσωμεν,
Ευθυμίου το γενναίον μιμησώμεθα,
Αμβροσίου το στερόν,
Προκοπίου ακλινές.
Δια Χριστόν εν εσχάτοις
και Της Πατρίδος αγώναν
την εαυτόν ζωήν παρέδωκαν.

Άγιος Αμβρόσιος Μητροπολίτης Μοσχονησίων

Κατά τη Μικρασιατική καταστροφή τάφηκε ζωντανός, από τους Τούρκους μαζί με άλλους εννέα Ιερείς σε λάκκο έξω από την πόλη των Κυδωνιών (15 Σεπτεμβρίου 1922 μ.Χ.).

Άγιος Προκόπιος Λαζαρίδης Μητροπολίτης Ικονίου (1911 – 1923 μ.Χ.)

Εν μέσω της καταδυναστεύσεως του ποιμνίου και των ποιμένων του, αλλά και των απελπισμένων κλαυθμών του λαού, αφού τους υπέβαλλαν οι Τούρκοι σε φοβερές κακώσεις ο Μητροπολίτης Προκόπιος παρέδωσε το πνεύμα του στον Μέγα Αρχιερέα και Σωτήρα Χριστό, προμαχώντας και συμπάσχοντας με τους στενάζοντες Έλληνες χριστιανούς της Ανατολίας.

Άγιος Γρηγόριος Μητροπολίτης Κυδωνιών Όταν δε στις 15 Σεπτεμβρίου πληροφορήθηκε τη σφαγή του μητροπολίτη Μοσχονησίων Αμβροσίου και των 6.000 κατοίκων τους από τους Τούρκους, ο Γρηγόριος αγωνίστηκε υπεράνθρωπα και κατόρθωσε να συγκατατεθούν οι Τούρκοι να έλθουν ελληνικά πλοία από τη Μυτιλήνη με αμερικανική σημαία και με την εγγύηση του Αμερικανικού Ερυθρού Σταυρού και να παραλάβουν 20.000 Έλληνες από τις 35.000 που κατοικούσαν τις Κυδωνιές. Ο Γρηγόριος αρνήθηκε να αναχωρήσει και στις 30 Σεπτεμβρίου οι Τούρκοι τον συνέλαβαν και τον φυλάκισαν. Στη φυλακή βασανίστηκε φρικτά και στις 3 Οκτωβρίου, μαζί με άλλους Ιερείς και προκρίτους των Κυδωνιών που είχαν επίσης συλληφθεί θανατώθηκε.

Άγιος Ευθύμιος Μητροπολίτης Ζήλων

Ο Ευθύμιος Αγριτέλης, υπήρξε επίσκοπος Ζήλων από το 1912 μ.Χ. έως το 1921

Το 1919 μ.Χ., ανήμερα της Παναγίας, ο Ευθύμιος συγκεντρώνει 12.000 αντάρτες έξω από την κωμόπολη Τσασούρ με γενικό αρχηγό τον Κυριάκο Παπαδόπουλο με αποτέλεσμα την ολοσχερή καταστροφή της πόλεως και τον αφανισμό των Τούρκων ενόπλων. Από εκείνη την ημέρα οι Τούρκοι καταζητούν τον Ευθύμιο, θεωρώντας τον επίσημο αρχηγό των ανταρτών του Δυτικού Πόντου.

Στις 21 Ιανουαρίου του ίδιου έτους, οι Κεμαλικοί συλλαμβάνουν τον Ευθύμιο, τον Αρχιμανδρίτη Αϊβαζίδη μαζί με προύχοντες της πόλης. Ο Άγιος Ευθύμιος οδηγείται στην Αμάσεια, όπου καταδικάζεται σε θάνατο και κλείνει στις φυλακές Σούγια της Αμασείας, που έχουν μετατραπεί σε τόπο κολάσεως από τις οδύνες και τον πόνο των βασανιστηρίων, ο Άγιος Ιερομάρτυς Ευθύμιος υποκύπτει από το βάρος των πληγών του το 1921 μ.Χ. και λαμβάνει τον αμαράντινο στέφανο του μαρτυρίου.

Άγιος Νεομάρτυς Γεώργιος ὁ ἐκ Χίου .

Ο Άγιος Γεώργιος γεννήθηκε στη Χίο. Ο πατέρας του ονομαζόταν Παρασκευάς, η δε μητέρα του Αγγερού.

Σε ηλικία 18 μηνών, ορφανός από μητέρα, παραδόθηκε από τον πατέρα του να τον αναθρέψει η μητριά του. Σε παιδική ηλικία οι γονείς, παρέδωσαν τον Γεώργιο σε κάποιο λεπτοουργό, Βισσετζή ονομαζόμενο, για να του μάθει την τέχνη του. Όταν κάποτε με το αφεντικό του ήλθε στα Ψαρά, για να φιλοτεχνήσουν το τέμπλο του ναού του Αγίου Νικολάου, ο Γεώργιος έφυγε με ορισμένους νέους στην Καβάλα. Εκεί συνελήφθη να κλέβει από έναν κήπο και παραδόθηκε στον κριτή. Για ν' αποφύγει την

τιμωρία δέχτηκε τον Ισλαμισμό, περιτμήθηκε και ονομάστηκε Αχμέτ.

Σε ηλικία 10 χρονών, επέστρεψε στη Χίο κλαίγοντας και ομολογώντας τον Χριστό. Ο πατέρας του για να τον προφυλάξει τον μετέφερε σ' ένα κτήμα του στις Κυδωνιές.

Αργότερα, 22 χρονών, αρραβωνιάστηκε και ο αδελφός της μνηστής του, επειδή είχε μαζί του χρηματικές διαφορές, τον πρόδωσε στον Τούρκο διοικητή, ότι ενώ έγινε Μουσουλμάνος επανήλθε στον Χριστιανισμό. Βασανίστηκε σκληρά και αφού μέσα στη φυλακή κοινώνησε των αχράντων μυστηρίων, το πρωί της 26ης Νοεμβρίου 1807 μ.Χ. του έκοψαν - με μαρτυρικό τρόπο - το κεφάλι λίγο-λίγο. Έτσι έλαβε το στεφάνι του μαρτυρίου, από τον αθλοθέτη Χριστό.

Ήχος α΄ Της ερήμου πολίτης

Πληθύς Κυδωνιαίων εν ωδαίς ευφημήσωμεν,
ημών τον πολιούχον και της Χίου το καύχημα,
της πίστεως πρόμαχον θερμόν,
Γεώργιον οπλίτην τον στερρόν .
Ενεπλάκη γαρ γενναίως τω δυσμενή
και τούτον κατηκόντισεν·
όθεν εν ουρανοίς στεφηφορών
μάρτυσι συναγάζεται
και ημίν εξευμενίζεται

τον μόνον φιλόανθρωπον.

Άγιος Χριστόφορος ο Παπουλάκος

Ο Παπουλάκος/κης γεννήθηκε μετά το 1770 στον Άρμπουνα του δήμου Κλειτορίας των Καλαβρύτων. Μετέρχονταν το οικογενειακό επάγγελμα του κρεοπώλη. Ήταν άνθρωπος φιλήσυχος και δίκαιος. Σε ώριμη ηλικία βλέπει ένα ουράνιο σημείο στην οικία του, που τον προστάζει να αφιερωθεί εξ ολοκλήρου στον Χριστό ως κήρυκας μοναχός. Ήταν απλός και κατείχε στοιχειώδεις γραμματικές γνώσεις. Είχε όμως ζήσει στην πιο έντονη περίοδο του Έθνους μας. Συμμετείχε στη μεγάλη προετοιμασία και στον αγώνα για την απελευθέρωση της Ελλάδος από το μακρόχρονο οθωμανικό ζυγό.

Έτσι ζυμώθηκε με τα εθνικά νάματα και την πνευματικότητα, και όταν οι Βαυαροί και τα όργανά τους θέλησαν να αλλοιώσουν το Ελληνορθόδοξο πνεύμα με απαράδεκτες και ύποπτες καινοτομίες, ο Χριστοφόρος τέθηκε επικεφαλής στον αγώνα για την αλήθεια και την ελευθερία.

Ο Παπουλάκος περιοδεύει σε όλη την Πελοπόννησο, στην Αττική και σε πολλά νησιά, όπως στις Σπέτσες, στην Ύδρα, στον Πόρο και στην Ελαφώνησο, διδάσκοντας το Λόγο του Θεού. Οι Διδαχές του είναι βάλαμο και ελπίδα για τους ταλαίπωρους ανθρώπους των περιοχών αυτών. Παντού στηλιτεύει τις προσπάθειες της ξενόφερτης εξουσίας και των προστατών αυτής, που προσπαθούν να αλλοιώσουν την παράδοσή μας. Με το λόγο του μεταμορφώνει το λαό, ώστε να επικρατεί αγάπη, δικαιοσύνη και συγχώρηση

Ο αγωνιστής για ένα χρόνο εγκλείεται στις υγρές και ανήλιες φυλακές του Ρίου. Όταν μεταφέρεται στην Αθήνα, για να δικασθεί, κλήρος και λαός, με κλάματα και δεήσεις, υποκλίνονται σε εκείνον, απ' όπου περνά. Το Κράτος δεν τολμά να τον

δικάσει, γιατί ο λαός είναι με το μέρος του και έτοιμος να αναιρέσει τις συκοφαντίες. Με πιέσεις της πολιτείας στην Ι. Συνόδο περιορίζεται σωματικώς διαβίου, περιφρουρούμενος στη Μονή Προφήτου Ηλίου Θήρας και αργότερα στη Μονή Παναχράντου Άνδρου. Αλλά ο λαός δεν τον λησμονεί. Απ' όλα τα Βαλκάνια έρχονται προσκυνητές στα σιδερόφρακτα κελλιά, όπου φυλάσσεται, για να πάρουν την ευχή του ή κομμάτι από το ράσο του για αγιασμό. Κοιμήθηκε στην Άνδρο στις 18 Ιανουαρίου 1861.

Ήχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.

Βρονταίς ταίς τών λόγων σου περιβαλλόμενος,

Κυρίω, παρίστασαι τω βασιλει καί Θεώ,

Χριστόφορε αοίδιμε,

σύ γάρ έν τω Μορέα διαπρύσιος ώφθης,

διδαχών του Κυρίου προβολεύς τε καί κήρυξ,

καί νυν πάτερ αυγάξεις, ψυχάς λατρών του Κυρίου σου.

Άγιος Γρηγόριος ο Ε΄, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.

Ο άγιος Ιερομάρτυρας Γρηγόριος γεννήθηκε στη Δημητσάνα της Αρκαδίας από πτωχούς αλλά ενάρετους γονείς οι οποίοι τον γαλούχησαν με τα νάματα της

ορθόδοξης πίστης. Στις 19 Αυγούστου 1785 εκλέχθηκε Οικουμενικός Πατριάρχης. Στο πατριαρχικό θρόνο παρέμεινε μέχρι το Δεκέμβριο του 1798 οπότε καθαιρέθηκε από την Πύλη, διότι θεωρήθηκε ανίκανος να διατηρήσει την υποταγή των χριστιανικών λαών κάτω από τον τουρκικό ζυγό και εξορίστηκε στο Άγιο Όρος. Το 1818 κλήθηκε για τρίτη φορά στον Οικουμενικό θρόνο όπου παρέμεινε μέχρι τις 10 Απριλίου 1821 ημέρα του Πάσχα όταν οι τούρκοι τον κρέμασαν στην Πύλη του πατριαρχείου. Στις 10.4.1921 ανακηρύχθηκε Άγιος από την Ι. Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος. Το δε λείψανό του ευρίσκεται στο Μητροπολιτικό Ναό των Αθηνών. 10^η Απριλίου

Ήχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὅσιως ἱέρευσας, τῷ ἐπὶ πάντων Θεῷ,
καὶ θῦμα εὐπρόσδεκτον, ὡς ἐναθλήσας καλῶς,
Χριστῷ προσενήνεξαι. Ὅθεν ἡ σὴ ἀγχόνη,
ἀληθῶς ἀνεδείχθη, λύτρον μακρᾶς δουλείας,
τῶν Ἑλλήνων τῷ γένει·
διὸ ἱερομάρτυς, Γρηγόριε τιμῶμέν σε.

Επιμέλεια: π.Διονύσιος Ταμπάκης